

„SPRIJINUL BĂTRÎNEȚILOR”

urzica

INȚEPĂTURI

ÎNFUMURATUL

*Cu cât face de l-aș lua,
Și pe urmă de l-aș da
Cu cât crede el că face,
M-aș îmbogăți și pace.*

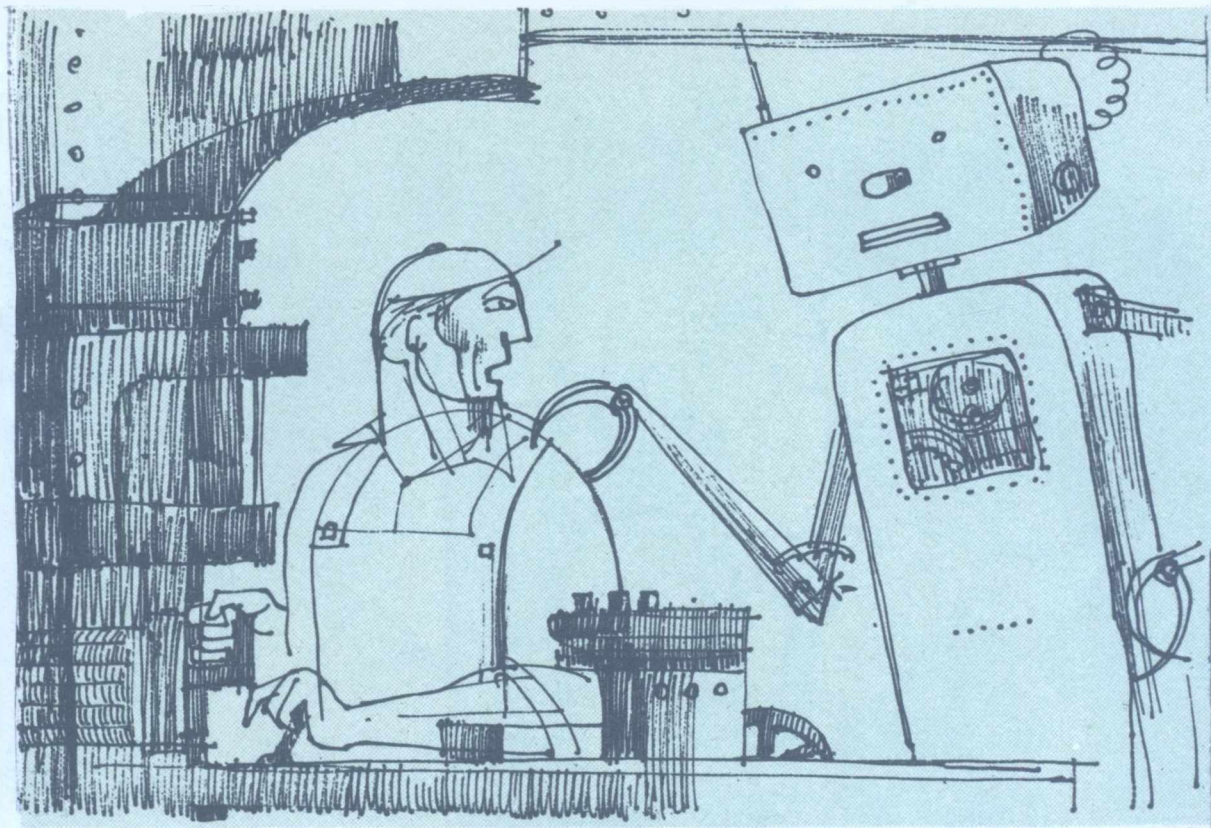
INȚEPĂTURI

NU E ROLUL MEU

*Maestre, vreau să-ți spun și ție
Ce-am constatat cu veselie:
În rolul care nu-ți convine
Ești mult mai bine.*

TUDOR MĂINESCU

INȚEPĂTURI

— Eu sînt schimbul doi...

Desen de CIK DAMADIAN

ȘO, PE EI!

— Răi cîini aveți, măi fraților! Să mă rupă nu alta! nu alta!, zise agentul sanitar, îndreptîndu-și căciula zbîrlită de frică, într-o parte, ca a lui Ion Vodă cel Cumplit din poza cărților de istorie.

— Ca la stîna, tovarășe Popescu! surise pe sub mustățile dolofane ca două vrăbii înnodate sub nas, Bușe ciobanul. Apoi — cu un șuierat — scurt și conspirativ, ca de haiduc, potoli cîinii. Dar, de mușcat, nu mușcă decît cînd simt miros de jivină cu bot îmblănit, sau de om cu gînduri ascunse. La om bun, nu se dă. Latră numai așa ca să-și facă și ei datoria *ca voce*.

— Dă-o-ncolo de datorie, că m-am sâstisit să mi-o fac, în fiecare zi, pe-o singură leafă lunară. Ia uite cum mi-a ieșit sufletul prin scurtă, ca s-ajung pînă la voi, la stîna.

— Aaaa! Ai venit iarăși în inspecție?

— N-ai grijă, că n-o să fie cine știe ce brînză mare. Numai oleacă de control...

— Cam de cite chile? Îl iscodi Bușe, întelegînd unde bate oaspetele.

— Numai cinci, Bușe tată, că mi-e greu să cobor cu ea. Dar, dacă îmi dai pe cineva să mi-o ducă, poate să fie și ceva mai mult.

— Cum vine vorba, după ce o să-ți dăm brînză, vrei să ne mai iei și la vale. Numai că, eu — ca responsabil al stinei și cu ceilalți ciobani de aici — ne-am făcut socoteala că ne inspecțezi cam des.

— Ce vrei să spui? se încruntă agentul.

— Că anul trecut, în primăvară, ne-ai făcut un control de cinci chile telemea; pe iarnă altul, de 3 kg burduf, plus un calup de urdă. Că — vorba d-tale — unde a mers brînză, merge și urda...

— De! Urdă dulce, mult aduce, — glumi cu subînțeleș, sanitarul.

T U D O R M U Ș A T E S C U

— Da! Ce e drept, ne-a adus astă-primăvară încă o inspecție de patru chile...

— Ascultă, frate...

— Frate-frate, dar brînză e pe bani, tovarășe.

— Dar ce? Eu am luat-o gratis? N-a fost plătită?

— Ba da! Fiindcă — după ce ți-am dat-o prima oară n-ai avut bani la d-ta, a doua oară ți-ai uitat portofelul acasă și ultima dată ai spus că ne trimiți banii a doua zi, cînd iei chenzina. Și — pînă la urmă — a trebuit s-o plătim noi, ciobanii, scăzînd-o din rația noastră, ca să nu fie lipsă la socotelă. Așa că, de-acuma încolo, nu mai dăm nimic, că ne-ai smîntînit destul și vorba aia — prea te-ai învățat la cașcaval...

Agentul sanitar își dădu seama că ciobanul nu glumește.

— Biineee, băiete! Dacă așa stă chestia, o să trag o inspecție să vă iasă untul...

— Liber, tovarășe! La noi, totul e în regulă, cum a fost întotdeauna...

Și, într-adevăr, cu toată inspecția amănunțită și cu tot zerul, pardon, zelul agentului sanitar Popescu Alexandru din co-

muna Bercioiu, raionul Rm. Vilcea, la stîna gospodăriei colective din aceeași comună, nu s-a găsit nici o firimitură de cap de acuzare.

Foarte zăurdit moralmente, agentul Popescu și-a reluat locul pe buturuga Recamier și a aprins o țigară reflexivă și inspiratoare — el nefiind omul care să se lase rămas, în exercițiul funcțiunii, de niște pirliti de ciobani...

Și ideea salvatoare nu întîrzie să-și tacă apariția luminoasă, printre palele de fum pirlit ale țigării Mărășești.

— Miine — zise el — pe tonul unuia care citește un ordin de zi — vă prezentați toți, la mine, pentru analiza singelui. Să văd și eu cum stați cu alcoolul în sînge, fiindcă observ că — aici la stîna — în loc să miroasă a lapte, duhnește a țuică ca la povarnă.

— Dar unde ai găsit d-ta vreun strop de țuică, la noi?

— Păi, cum era s-o mai găsesc dacă ați băut-o și-o aveți în sînge? Or, sîngele apă nu se face.

— Dar nu se face nici brînză, tovarășe agent, zise Bușe, mîngîindu-și cu afecțiune, ciocurile vrăbiilor de sub nas. Și dacă, miine, venim, toți la analiză, oile cu cine rămîn?

— Nu mă privește... Eu sînt agent sanitar, nu cioban.

— Tocmai! Iar eu ca cioban, nu vin miine la analiză și stau cu oile. O să vin altă dată...

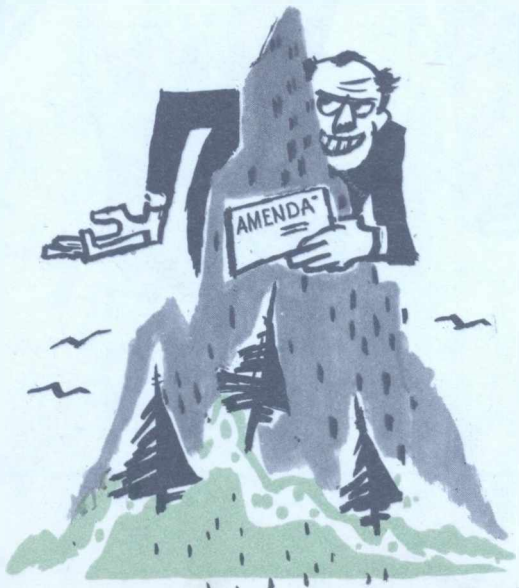
— Și eu o să-ți dau o sută de lei amendă chiar acuma, ca să te înveți minte. Și zicînd, agentul sanitar Popescu Alexandru, scoase din trusă un chitanțier, scrise „amendă” pe genunchi și o înmîină ciobanului.

Și apoi, foarte ațos și jignit — se îndreptă spre ieșire. Dar — în aceeași clipă — din culcușurile lor, nevăzute și strategice, se repeziră spre el, patru zăvozi cu colții rînjiți și saricile zbîrlite pe spinări.

— Domolește cîinii, că mă sfîșie... țipă agentul galben ca făclia de galbenă ceară, ca Groza din balada populară.

— Amendează-i, rise Bușe împreună cu ceilalți ciobani... Se vede treaba că — pînă să ne faci d-ta analiza nouă, ți-au făcut-o ei d-tale și au văzut că umbli după ciolane de ros mai abitir ca ei. Umblă sănătos și să mai poftesti pe la noi, cînd ți s-o mai face de brînză pe gratis.

Apoi șuieră cîinii care veniră să se gîdure pe lîngă el, mișcîndu-și cozile ritmic ca niște limbi stufoase de metronom.

ȘAPTE FABULE DE AUREL BARANGĂ

ILUSTRĂȚIA DE
BENEDICT
GĂNESCU

MOTTO:

- „De ce îți faciți concurență lui Esop?
Până acum ați scris doar comedie“.
- „Fiindcă în fiecare fabulă e-un strop
De tragedie“...

(Dintr-un interviu neluat)

CUCUL

Cucul leneș și hain
Pune ou-n cuib străin
Și se vaită în aprilie
C-a rămas fără familie
Și se plinge ca netotul
Că l-a părăsit nepotul.
Tipă, urlă: „Cu-cu, cu-cu“
Și e „fără“, ca năucul,
Singur-cuc, pustiu, stingher,
Ce

MORALĂ

să-i mai cer?

ARICIUL

Trece-ariciul pe cărare
Cu armata în spinare
Te uimești și te întrebi:
La ce bun atîția țepi?
Unde vede el dușmani
Și pe cine vrea să-nfrîngă
De s-a apucat să stringă
Suliți pentru zece ani?

E-un blestem de bună-seamă
Să se teamă, iar

MORALA

Este clară: o să piară
Sub povară.

CONTROVERSĂ

Ce diferență este între viespe și albină?
A întreat odată ursul
Spre lămurirea lui deplină.

- „Colosală“, strigă o sulfină
Cu putere:
- „Una dă fiere și cealaltă miere“.

— „Ba v-o spun din inimă
Că distanța-i minimă:

Numai de literă,
Șușoti o viperă.

Controversa e atît de fundamentală
Că face inutilă orice

MORALĂ

Doar un sfat: cînd ceri o părere
Să știi că există „punctul de vedere“.

„MORALA“

Într-o noapte de vis, diafană,
Pe un lac, sub tremur de lună,
Pluteau împreună
O rață și o lebădă wagneriană.
— „Uite la ea ce îngîmfată,
Șopti rața inciu dată.
Dacă stai și te socoți bine
Ce diferență între ea și mine?
Aceleași pene și același cioc,
Ce mai calea-valea, a avut noroc,
Arză-o-ar focu' s-o arză,
Vede-a-o-aș pe varză!“

E și în istoria asta o socoteală
Deși cam strîmbă și cam

i-MORALĂ:

Dacă nu poți să urci
Măcar să spurci.

ESTETICĂ

Luntre a deșertului fără verdeață
O cămilă cu două cocoașe
Trecînd prin nu știi ce orașe
Zări pentru prima dată în viață
Un cal.
Și exclamă: „bietul animal,
Cine știe ce greutate mare
I-a căzut pe spinare
De l-a turlit în asemenea hal“.

Am relatat faptele brut
Fiindcă am vrut
Să demonstrez că în materie de

MORALĂ

Și de Estetică
Poziția uni-personală
Poate fi eretică.

MELCUL

A ajuns simbol de lene
Bietul melc, ce nedreptate:
El ce-și duce casa-n spate!

Să te văd pe dumneata
Obligat să porți în circă
Holul și sufrageria,
Baia și bucătăria,
Cărțile din bibliotecă,
Plăcile din discotecă
Și atîtea alte încă,
Să te văd: ai alerga?

În povestea cu melcul-milc
Descifrez o

MORALĂ

și un tilc:
Înuinte de a ride de meteahna orișicui
Pune-te în locul lui!

FABULA MEMORIEI

Pe ogor
Un tractor
S-a adresat
Unui cal pensionat:
— „Mi-e milă de tine, dragă,
Ești o mîrtoagă!
Eu numai în motor
Am cincisprezece smei
Semeni de ai tăi“.
(Dacă preciziunea o cere:
Se refera la cai putere)
— „Nu vreau să fiu ironic
Dar ești depășit și anacronic...
O boarșă, o buleandă, o ruină...“
(Și ar fi continuat la înfinit
Dar a amuțit trăznit:
pană de motor sau de benzină).

Calul n-a ripostat
Ci s-a inhămat
Și l-a remorcat
Pînă la S.M.T. în sat
Unde a nechezat:

MORALA

Oricît ai fi de voinic
Nu-l disprețui pe bunic!

Un amic simțitor

de EUGEN FRUNZĂ

Mă oprește într-o zi Mitache la un colț de stradă și, ținându-mă pe rînd și cordial de nasturii pardesiului, aduce vorba de Costache.

— Îl cunoști? mă întreabă.

— Din vedere.

Mitache atît aștepta. Dacă l-aș cunoaște pe Costache personal și temeinic, atunci bietul meu interlocutor s-ar mîhni pe loc. Ar pierde o bună șansă de a-mi deveni... util.

Așa însă, condițiile sînt optime și situația e roză. Prin urmare Mitache inițiază cu entuziasm următorul dialog:

MITACHE (*confidențial*): Să te ferești de el. Ascultă ce-ți spun, să te ferești!

EU (*nedumerit*): De ce?..

MITACHE: Îți vorbesc ca un amic. N-are caracter! Mi-a povestit și Petrache niște lucruri, să-ți stea mîntea în loc...

EU: Serios?

MITACHE (*pe un ton semiofensat*): Îmi pare rău. N-am obiceiul să vorbesc din vînt. Pasiunea mea e adevărul.

EU: Oh, nu mă indoiesc. Dar îl bănuiam un om cumsecade. Firește, din auzite...

MITACHE (*izbucnind*): Ha, e o lichea! Ce i-a făcut lui Fanache, mamă-mamă..., dar știi, fără pic de scrupul, dom'le. Toval!

EU (*cu mirare*): Țțț...

MITACHE: În ce mă privește, țin la adevăr. La mine albul e alb și negrul e negru...

EU: Îmi plac oamenii dintr-o bucată.

MITACHE (*satisfăcut*): Mersi! Și cum îți spuneam, e un viclean fără pereche, un egoist, un carierist. Încearcă unde poate, cu lingușeala, cu coatele, cu birfa. Murdară ființă! Putred pînă-n măduvă și vînat în cerul gurii. N-ai auzit ce i-a făcut lui lordache?...

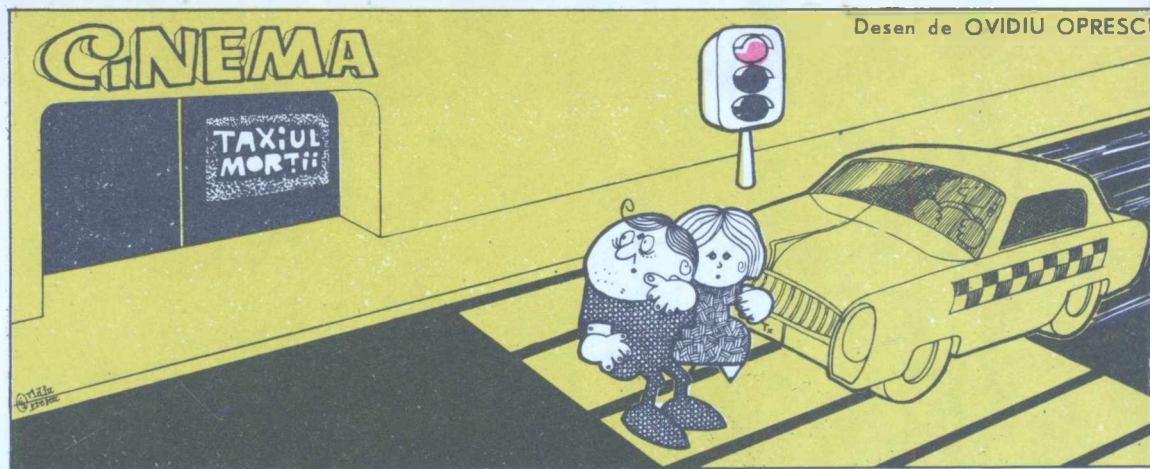
EU (*dînd din umeri*): Ce?

MITACHE (*indirjit*): I-a stricat casa bre. I-a sedus nevasta. Frumos, ce zici? O face și pe craiul în loc să-și vadă de copii, că-i lasă de izbeliște și cresc ca haimanalele. Tată denaturat! Inimă de ciine! Canalia!

EU (*cu intenția de a-l tempera*): Totuși, chiar la un om rău, dacă privești bine, mai descoperi și lumină...

MITACHE (*în clocot*): Lumină? Unde? La Costache? Ești un naiv. (*Îmi rupe în sfîrșit un nasture*) Hiena n-o schimbi în ciocirle. (*După o scurtă pauză*) Te iubesc și d'aia îți repet: ocolește-l! Un mizerabil.

Acestea zise, urmează un salut afabil, după care Mitache mă părăsește, fiind gră-

— Vai, dragă, și noi încă n-am văzut „Taxiul morții”!

„Cioc-cioc!”

De cînd s-a interzis claxonatul, e liniște! Nu se mai claxonează, nu se mai sună, nu se mai ciocănește... Adică, pardon, tocmai asta e, că se ciocănește!

Pleşchi, vecinul de sus, își repară parchetul. Cioc-cioc, cioc-cioc... Așa merge de patru zile. M-am săturat. Mă îmbrac și plec grăbit de acasă.

Intru într-o cofetărie. Aici e bine. E liniște. Deodată apar doi muncitori, cu o scară dublă în spinare. O reazemă de perete, unul se suie pe ea și începe conștiincios să ciocănească...

Geamurile nu se închid bine, a venit frigul, trebuie bătute în ramă.

Am plecat. În Cișmigiu.

Aici e bine. Liniște. Multă liniște.

Cioc-cioc, cioc-cioc. O ciocănitoare. N-a plecat peste țări și mări. A rămas aici, să-mi ciocănească mie în urechi!

Am ieșit din nou în Bulevard. Aici nu mai sînt ciocănitoare!

Cioc-cioc, cioc-cioc. În fața mea un bătrînel cu bastonul. Traversez...

Cioc-cioc, cioc-cioc. O femeie cu tocul cui. Dau colțul, iute.

Cioc-cioc. Biroul de dactilografe. Ciocănesc mașinile de scris. Fug mai departe... Printr-o fereastră, răsună strident un magnetofon: „Cioco-cioco-Ciocolata!”

Groaznic. Urc repede la policlinică, să-îcer doctorului ceva contra ciocăniturilor...

Mi-a dat. Mi-a dat o rețetă. Dar mai întîi m-a ciocănit în spate, piept, ochi, genunchi, urechi!

Nu mai pot. Mă duc la șosea, la nea Ștefan, în vizită. Acolo e liniște!

Într-adevăr, aici, da! Nici o ciocănitură, nici o bătaie, nimic, doar liniște. Asta, da! Nea Ștefan mă privi fericit:

— Ce faci? — mă întrebă. Văd că arăți bine! Și... cioc-cioc... bătu în lemn!

PETRE BOKOR

— Poartă fustă! Vrea să fie originală cu orice preț!

bit. După cîtiva pași întoarce capul și dreapta-i gingaș înălțată mă dăruie din mers cu un „pa, pa” devotat.

De atunci nu l-am mai întîlnit pe Mitache. Mi-am cusut alt nasture la pardesiul și mi-am văzut liniștit de treburi.

★

P.S. Zilele trecute am fost informat că mă pîndește primejdia de a fi ciomăgit. Costache

e foc și pară pe mine. Nu poate admite că o secătură (*adică eu!*) care nici măcar nu-l cunoaște personal, să-l calomnieze și să-l injure ca la ușa cortului, făcîndu-l „lichea, viclean fără pereche, tată denaturat, hiênă, mizerabil, etc. etc.” Fiindcă, orice s-ar spune, Mitache îi e prieten vechi și nu l-a răbdat inima să tănuiască astfel de sacrilegiu.

MATEI MILLO

Apariția prodigioasă a lui Matei Millo în mișcarea culturii românești a inspirat și monografiile și piese, lucru firesc întrucât nu poți despărți începuturile teatrului moldovenesc și înghetarea teatrului bucureștean de numele și existența marelui artist. Prieten din fragedă tinerețe cu figuri de prim rang ale culturii și literaturii noastre, ca Vasile Alecsandri, C.A. Rosetti și Mihail Kogălniceanu, Millo și-a legat numele și cariera de bardul de la Mircești, colaborând cu autorul „Fintinii Blanduziei” la compunerea unor piese pe care le-a și interpretat apoi, popularizând în masele largi piesele lui Alecsandri, foarte puțin cunoscute pe atunci de marele public.

Pe lângă comedioare, cântonete și comedii muzicale, Matei Millo a scris și reviste satirice, fiind și pe această linie un ctitor. Prima sa producție de acest gen a fost revista „Apele de la Văcărești”, subiectul ei fiindu-i inspirat de niște potlogării săvârșite cu prilejul descoperirii unor izvoare termale în preajma turnătoriei fabricii Lemaître, criticând în cupletele revistei cîrmuirea coruptă și nesfiindu-se a-l ataca pe rege, amestecând în afacerile necurate ale exploatarei acestor ape termale.

Familia și rudele artistului n-au putut uita cu una cu două faptul că vlăstarul boieresc s-a rupt de ai săi, dedicându-se trup și suflet scenei. Văzind că Millo a ales definitiv calea „comedianților”, desconsiderați în „lumea bună” de pe atunci, au recurs întii la bătaie săvârșită-n public și a doua oară punind slugi plătite să provoace scandaluri de cite ori marele actor apărea pe scenă. Fără a se lăsa intimidat, Matei Millo le-a răspuns jucind piese ca „Mulatru”, în care viața dramatică a negrilor era foarte asemănătoare cu cea a țiganilor, robi la curțile boierești. Cum să nu-i usture aluzia satirică indirectă? Rubedeniile au încercat să împiedice spectacolul, ceea ce nu l-a oprit pe artist să continue a juca cu și mai multă îndrăzneală pe scena vădit caracter protestatar. Ba stăruind în direcția asta, el scrie și reprezintă în anul 1872 revista „Haine vechi sau zdrențe politice”. Cu puțin timp înaintea reprezentării, comitetul teatrului l-a informat pe Millo că nu poate aduce la rampa unui teatru subvenționat o piesă cuprinzând aluzii politice. Atunci Millo, înainte de a începe spectacolul, a ieșit pe scenă plîngîndu-se că i s-a oprit reprezentația. Publicul protestează, cerind ca piesa să se joace. După primele replici, încep represaliile: se stinge lumina, dar spectatorii nu părăsesc sala, iar Millo continuă să-și spună cîntecele comice la lumina lumînărilor. Publicul ovaționează producția artistului—autor, în care el apare sub forma unui telal, recitînd „Haine vechi, 5 ani purtate”/Cam murdare, cam pătate, /La buzunare și la piept, /Cu rugină și gheșeft. /Le-am cumpărat astă vară /De la acei dați afară /Și le vind, zău ieșitor /La cei puși în locul lor.

Telalul mai spune: că are de vînzare și hainele miniștrilor, judecătorilor, procurorilor, dar astea sînt atît de pătate, că nu se pot

șterge petele nici cu săpun, nici cu spirt: *Le-au pătat cu strîmbătate /Le-au pătat mereu cinci ani /Înăbușind libertate /Și sleind țara de bani.*

Am citat aceste cuplete pentru a învedera cum fiul de boier nu se sfia să atace și să biciuiască pe acei din mijlocul cărora se ridicase, deși pe unii din ei, ca pe Lascăr Catargi, șeful guvernului conservator, îl avea chiar prieten. Felul cum știa Matei Millo să facă față multiplelor sarcini și ca autor pus să oglindească actualitatea, e povestit, cu admirabilul său umor, de I.L. Caragiale. Direcția „Teatrului Mare” o ținea Pascaly. Millo rămăsese pe dinafară și se pregătea să dea un beneficiu la Bossel*). Neavînd trupă, iar cît despre repetiții, fiindu-i silă să mai facă cu actori adunați de pe oriunde, se gîndește să anunțe o reprezentație numai de cîntecele comice: „Barbu Lăutarul”, „Chera Nastasia”, „Coana Chirița la Paris”, dar, pe lângă acestea vechi, trebuia și ceva nou, ca să facă senzație. Așa se-apucă Millo să treacă pe afiș că reprezentația se va încheia cu „Paraponisitul pus în slujbă”, care se va juca pentru întia oară. Cîntoneta nici nu era încă scrisă și nici plănuită măcar. Tipărește rîndul întii de afișe și începe să vîndă din bilete. Trece o săptămînă, scoate rîndul al doilea de afișe și vinde toate locurile din sală. Tocmai începuse săptămîna în care era pe joi anunțată reprezentația. De cîntoneta nici gînd. Trece luni, trece marți, trece miercuri, toată ziua... în sfîrșit, seara se închise Millo în casă cu un copist și începe să dicteze. De pe la 9 seara pînă cînd se lumină de ziua „Paraponisitul pus în slujbă” a fost gata, proza și versurile. Cînto-

neta a făcut seara un efect nemăpomenit; lasă că era de la un capăt la altul plină de haz, dar Millo avea o vervă drăcească. Se zguduia sala de rîsete și de aplauze... Un adevărat triumf. Cît privește felul cum se realizau traducerea pe vremea ceea, faptul se poate constata menționînd amănuntul că un actor de talent ca Ștefan Velescu, traducînd piesa lui Marc Fournier: „Le Pardon de St. Anne”, o intitulă „Pardonul sfintei Ana”, apărînd astfel pe afiș. Vedem deci însemnătatea acțiunii săvîrșite de Matei Millo, scrupulosul traducător al atîtor piese cunoscute din repertoriul străin.

Vorbiam de artistul cetățean. Reorganizînd teatrul de la Iași, respectiv făcîndu-l să ia ființă în perioada cînd bonjuriștii difuzau deseori în sala teatrului pamflete și manifeste socotite drept revoluționare, unionistul Millo se afla printre acești difuzori de manifeste.

Negreșit viața personală a omului a fost prilej de birfă, intrigi, denigrări. Dar iubind pătimaș scena, Millo iubea, se-nțelege, cu aceeași intensitate și viața și voia să se bucure pe îndelete de plăcerile ei atît cit avea răgaz, el fiind mai mult pe drumuri, în provincie și jucînd mai mult în barăci improvizate decît în săli de teatru.

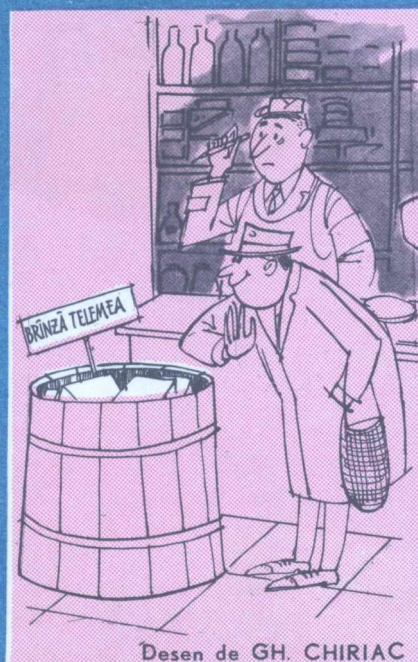
Supărarea cea mai mare a actorilor era că Millo cerea un joc simplu, firesc, într-o vreme cînd se gesticula exagerat și se răcnea pe scenă. Întorcîndu-se după 5 ani de studiu și experiență de la Paris cu un sipet plin de piese, roluri, peruci, costume, sulimanuri și alte multe și mărunte ustensile tehnice teatrale, Millo venea și cu o nouă concepție, fără să mai amintim rîvna de a primeni și im-

bogăți repertoriul și a introduce pe scenă cu precădere jocul și vorbirea în limba romînă.

Unele din mijloacele de propagandă culturală și de legătură directă cu masele erau turneele. Mai cu seamă unuia avut o deosebită semnificație în acea perioadă. Este vorba de turneul din Transilvania și Banat, care a luat caracterul unei ambasade culturale. Promotor al teatrului de amatori, tot din rîvna de a stimula elementele din popor cu înclinare către artă, Millo își recruta membrii trupei și dintre membrii breslelor muncitorești, ai funcționarilor, fiind învinuit de acei ce nu-nțelegeau rolul de încurajare a artistului că-și recrutează artiștii dintre vînzătorii de alune. Dintre artiștii amatori recrutați de Millo, a răsarit Grigore Manolescu. Făcînd parte dintr-o pleiadă glorioasă de oameni de cultură luptători pentru înfiriparea, închegarea și propășirea teatrului romînesc, el a avut norocul de a colabora, conlucra, cu figuri de seamă ale culturii și literaturii noastre și, suprema fericire de a-l fi avut în 1868 pe Eminescu ca „sufler al Teatrului cel Mare”.

La aproape o sută de ani de cînd el a adus graul romînesc pe scenă, se cuvine să ne amintim cu dragoste și venerație de prestigioasa personalitate a fermecătorului interpret al lui Barbu Lăutarul și al atîtor alte figuri dragi inimii noastre din teatrul lui B.P. Hașdeu sau Vasile Alecsandri.

*) Cu alte cuvinte, Millo a dat un spectacol în beneficiul cuiva, la teatrul Bossel, aflat, peste drum de Teatrul cel mare.

Desen de GH. CHIRIAC

— E bună! De unde este?
— De la Cocargea!
— Zi, de acolo își trage fama...
brinza de Brăila!

PROPUNERE PENTRU I.T.B.

Desen de D. PETRICĂ

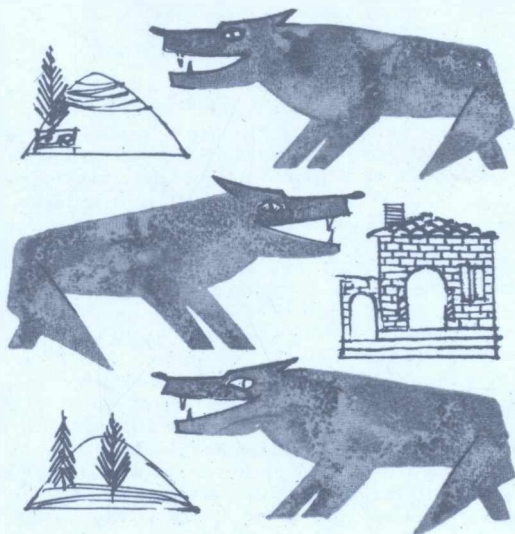
"Lupii Măcinului"

Stimată „Urzică“!

Mă adresez cu încredere dv. care sînteți o plantă inteligentă. Nici prin gînd nu mi-ar trece să scriu unei crizanteme sau unui bujor — la ce ajutor te poți aștepta de la asemenea flori? Sînt frumoase, dar nu le citește nimeni.

Așadar, stimată „Urzică“, vă rog să publicați un articol cu cît mai mulți țepi și cel puțin o caricatură despre măcineni*). Probabil că în orașul nostru, influența romanilor a fost mai puternică decît în restul Daciei, dovadă că pînă astăzi se aplică aici dictonul *homo hominī lupus*. De fapt, *homo* sînt numai eu, toți ceilalți fiind niște *lupus* teribili, care vor să mă mănînce de viu, ca pe o vulgară Scufiță Roșie de Charles Perrault. Și asta dintr-un singur motiv: nu pot să suferesc cultura. Și nu în general, ci sub forma ei cea mai concretă și mai locală — Casa raională de cultură al cărei director sînt.

Lucrul cel mai supărător e că, în loc să se manifeste deschis, ca niște lupi cînștiți, ei umblă cu tot felul de tertipuri, demne mai curînd de vulpi. De pildă, pretind că cercurile artistice nu ar încăpea în singura încăpere care le e rezervată. Dar ce pot face eu în fața greutăților obiective? Clădirea are un spațiu limitat — șapte camere —, pe care m-am străduit să-l împart în mod cît mai judicios. Într-una din ele e biroul meu, în a doua domiciliaz televizorul, în a treia cercurile artistice, iar celelalte sînt ocupate de instructori. Bineînțeles, dacă pentru Casa de cultură raională din Măcin s-ar construi un bloc turn cu zece-douăsprezece etaje, situația ar fi alta, dar cred că e prematur să cer asta de la regiune.

Și atunci? Lupii calomniatori insinuează că ar trebui să ne restrîngem — eu și instructorii — și să facem loc cercurilor artistice, sub motiv că membrii lor sînt mai numeroși decît noi. Vă dați seama cît e de ridicol!

În articolul pe care v-aș ruga să-l publicați în usturătoarele dv. pagini, îmi permit să sugerez că problema ar trebui tratată cam așa: mai întîi unde s-a mai pomenit ca într-o instituție nesalariații să aibă la dispoziție un spațiu mai mare decît salariații? Or, știut este că cercurile artistice sînt alcătuite din amatori pe care nu-i plătește nimeni, în timp ce eu și instructorii primim leafă pentru munca noastră.

În al doilea rînd, la ora aceasta, nici nu prea mai sînt la noi cercuri artistice. Invo-cînd pretextul condițiilor nefavorabile, ele și-au cam încetat activitatea, ceea ce ne dă foarte multă bătaie de cap. Cum să nu avem nevoie de spațiu, cînd fiecare raport pe care-l întocmim cere de la noi o adevărată muncă de creație, care ne pune la grea încercare fan-tezia! Cum să nu am eu nevoie de un birou personal, cînd lucrez cu cifre — și nu cu cifre reale, ca majoritatea directorilor caselor de cultură**), ci cu cele pe care le scot din propria mea imaginație! Vă rog să credeți că aceasta este literatură, poate nu chiar științifică, dar în orice caz fantastică. Și chiar la noi, la Măcin, există oameni care o apreciază, ca, de exemplu, tovarășul Stan Manolache. Nu m-a criticat niciodată și despre competența lui nu se poate îndoi ni-meni: e doar inspector al Comitetului raional de cultură și artă.

Iată motivele care mă îndeamnă, stimată „Urzică“, să vă solicit să-mi luați apărarea și să nu mă lăsați, ca în ultima producție a studiourilor DEFA, gol printre lupi.

Cu profund respect
Spiridon Burlacu,
directorul Casei raionale de cultură din
Măcin

p. conf.

NICOLAE MINEI

*) Mă refer la concetățenii mei, locuitorii Măcinului.

**) Care, ca niște practiciști înguști ce sînt, nu fac altceva decît să numere partici-panții la manifestările lor și să transcrie datele astfel obținute.

RIK AUERBACH

— Actul doi mi-a plăcut grozav!
— Dar primul și al treilea ce cusur au avut?
— La primul am întîrziat și la al treilea am fost la garderobă.

Desen de RIK AUERBACH

CRONICĂ RIMATĂ

GER!

Ger...
Aer cu piper!
Bine e acum
Nu să fii pe drum,
Să gezi... știu eu cum!

Ger...
Fain calorifer!
Nu s-a defectat!
Păi, e-n bloc mutat
Al de l-a montat...

Ger...
Toate-s bocnă, fier...
Ei și? Treaba lor!
Eu transpir de-un dor,
Ca la ecuator...

de ȘTEFAN TITA

Ger...
Alb talaș din cer
Face pomi cărunți,
Străzile cu munți
Pali ca niște frunți.

Ger...
Ca-ntr-un frigider
Pașii pe alei
Sînt ca pe ulei,
Că e un polei...

Ger...
Ca pe-un conifer,
Țepi la ștreșini cresc,
Iar cînd te pocnesc
Vezi că și sticlesc...

Ger...
În orice ungher
Văl de celofan
Ceața e taman
Ca un paravan...

Cu ocazia conferirii
titlului de
ARTIST EMERIT
lui
ARY MURNU
și
I. BĂRBULESCU B'ARG

Decenii ai lucrat cu măiestrie
In cretă, în creion sau în ulei
Și am desprins: talent și artă vie!
Și-acesta e-un portret, dar în...
condei!
Ne bucură a voastră sărbătoare
Ce-n inimi ne-a stîrnit un cold
ecou:
Voi ați primit un titlu de onoare
Aplaudăm văzînd acest tablou!

„URZICA”

ARY MURNU—văzut de JULES PERAHIM

B'ARG — văzut de I. ROSS

Sceneta fără sfîrșit

— ÎN DOUĂ SAU DOUĂZECI ȘI DOUĂ DE TABLOURI IDENTICE —

Personaje:

ION POPESCU
ANASTASIA (SICA) POPESCU — soția sa
ANGHEL ION — colocatar
CIACÎR ATANASIE — colocatar
CECILIA CORNEA — colocatară
CRAINICUL

LA BAIE

Scena reprezintă o cameră de baie, aglomerată de o mașină de spălat rufe, un cărucior de copil, lăzi și coșuri diferite, rufe de corp murdare aruncate în dezordine, toate aparținînd lui Ion Popescu.

ION POPESCU: *Observ, tovărășico, că mi te-ai ofensat
Cînd ai găsit în baie izmene de bărbat.
Nu-i cazul să te superi deloc, sînt ale mele,
Au pinza delicată, ia uită-te la ele
Și pune-ți fantezia să freamăte puțin.
Ca să-ți inchipui bine ce minunat îmi vin.
Se văd de-o săptămînă sau două mi se pare
Cum stau trîntite-n cadă, bine-nfeles, murdare
Ca un simbol statornic și foarte potrivit
Al felului în care te porți neconținut:
Înjurături, insulte, vociferări obscene...
Aproape nu contează perechea de izmene
Pe lingă murdăria sălășluind în voi —
Ion și Sica, plagă felidă printre noi. (iese)*

CECILIA: *Auzi ce dă dintr-însa? Ce stil alambicat!
Așa și se cuvine cînd ești prea delicat
Cu cine nu pricepe o glumă savuroasă,
Și cînd nici nu posedă cei șapte ani de-acasă!*

LA BUCĂTĂRIE

Scena este de asemenea supraaglomerată de mobilierul lui Ion Popescu: două mese puse cap la cap, scaune, un dulap mare și un aragaz-masă, toate într-o stare foarte murdară, împreună cu vase, găleți, oale ce emană un miros pestilential.

I. ANGHEL: *Tovărășe Popescu, ce facem? Este cazul
Să ne arăți cam unde să punem aragazul.
Bucătăria-i plină de lucruri inutile
Dulapul, două mese, cinci scaune debile
Găleți, bidoane, sticle ce știu că-ți aparțin,
Mai scoate-le și lasă și pe-alții...*

I. POPESCU:

*Stai puțin,
Ce te repezi în mine? În loc să-mi mulțumești
Că din bucătăria de care te slujești
Îți fac o încăpere estetic mobilată
Cu mesele nevastii din zestrea ei de fată
(Dovadă grija noastră de bine și frumos)
Îmi reproșezi cu tonul tău nepolitic
Venind cu argumente de-a dreptul puerile
Că mobilele noastre sînt lucruri inutile.
Te rog cu insistență, frumos, repară-ți gafa
Cît încă nu mă supăr. Sau te mîncă ceafa?
După cum văd îți dete prin minte gîndul rău
Să-mi stînjenești confortul cu aragazul tău.
Ai vrea, cu siguranță, să-mi svirli averea-n stradă.
Ce-i cu mentalitatea aceasta retrogradă
Prin care faci șicane vecinilor, în sine
Ca împilînd pe alții să-ți fie șie bine?
De nu-ți ajung aceste docile argumente
Am și-altele mai bune, dar și mai contondente.
Hai șterge-o mai degrabă, nu așîta scandalul!
Mă duc să văd ce crede de-acestea Tribunalul!* (iese)

ANGHEL:

I. POPESCU:
SICA:
CRAINICUL:

*Auzi cum ne-amenință? Procesoman de rasă!
Așa-i cînd n-are omul cei șapte ani de-acasă!*

*Sceneta noastră încă nu are un sfîrșit.
Ea se repetă zilnic, mereu, la infinit
Cu locatarii care într-una s-au ales cu
Argumentarea suplă-a familiei Popescu
Atunci cînd cite unul pretinde-ndreptăți
Să i se-napoieze un spațiu jefuit.
În hol, bucătărie, în baie sau cămară
Sceneta se repetă din zori și pînă-n seară
Cu „actorul” I. Popescu în rolul principal
Utilizînd statornic limbajul-i special
Care-amintește parcă prin formele lui vîi
Și bine colorate pe vechii surugii:
„Timpitule, putoare, pisică răpănoasă
Nu vezi că n-ai, cretino, cei șapte ani de-acasă?
Voi mă-nfrunțați pe mine? Pe mine? Aoleu!
Nemernicilor, încă nu știți cine sînt eu,
Și dacă nu vă-încîntă persoana mea plăcută
Duceți-vă-n”... (urmează adresa cunoscută)*

*Îmi pare rău că scurta scenetă de mai sus
Nu are nici o poantă așa cum v-am mai spus
Și totul se prezintă în fond destul de static
E-un caz neumoristic, ci mai curînd dramatic!*

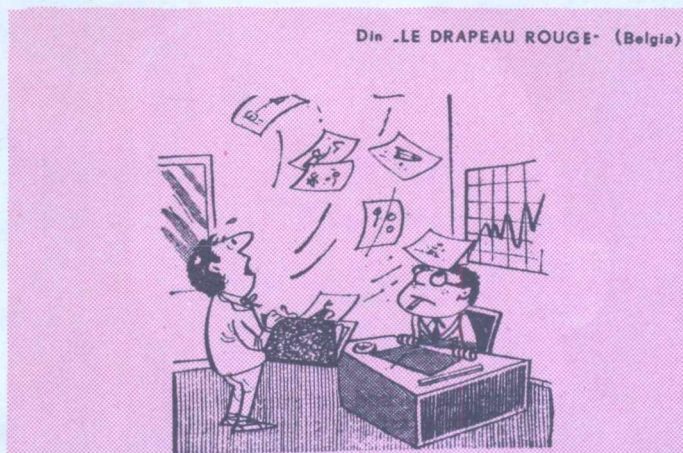
(Cortina rămîne încă ridicată)

MIRCEA PAVELESCU

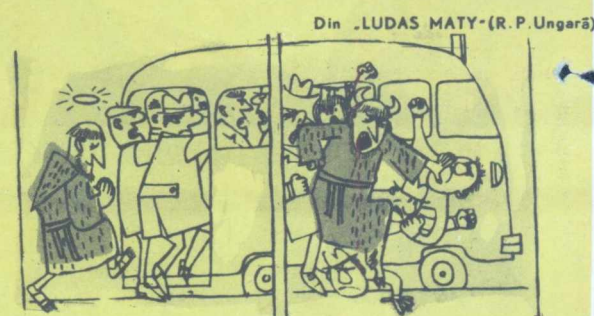
*) Se joacă zilnic în apartamentul 10, etajul III, din blocul situat în strada Dionisie Lupu nr 38 (raion 30 Decembrie)

— Jur să nu mai fumez în anul acestal

— Am... am făcut niște desene cu cosmosul

METAMORFOZA I

Din „STERN” (Republica Federală Germană)

POVESTEA PENTRU

de I. AVIAN

A fost odată un copil...

Și mama, uscată și palidă, moțâind deasupra pătuțului, împletește cu greu firul povestirii.

A fost odată un copil tare cuminte... Săndel. Ardea ca jăratecul în pătuțul său. Cu ochii împăienjeniți de fierbințeala celor 39 de grade cu care l-a blagoslovit boala abia izbutește să îngine: „și... și mai departe mămico... ce s-a întâmplat cu”...

Restul cuvintelor i se topesc pe buzele arse... „ce... s-a... cu copilul... mi-e... sete, mămico”...

Mămica, a cincea noapte de nesomn, la postul ei, ca un paznic evidențiat, se ridică de pe scaun și cade înapoi. Apoi se ridică din nou și nu mai cade. Doar capul i se lasă când pe un umăr, când pe celălalt. Și se infurie.

Și îi dau lacrimile de necaz. De unde oboseala asta stupidă? Mititelul e grav și ei, poftim, îi arde de oboseală!... Parcă n-ar avea timp de asta când face curățenie, când cară coșurile de la piață sau căldările cu apă de la cișmea. Acum odorul e bolnav. La naiba cu somnul și oboseala. Când odorul e bolnav, capriciile de soiul acesta se amină pînă la noi dispoziții...

Micuțul, biruit de temperatură, soarbe câteva picături dintr-o limonadă, apoi ciugulește dintr-o portocală. Mămica bea un pahar cu apă. Când odorul e bolnav, mesele de dimineață, de prînz și de seară sînt mai ușoare, făcute mai la repezeală: un pahar cu apă. La prînz — un pahar mai mare care să țină loc de trei feluri. Odorul să fie sănătos.

... A fost odată un copil...

— Cuminte, mămico?

— Tare cuminte... Un copil cum nu sînt doi pe lume. Și mămica l-a crescut. Și copilul s-a făcut mare. A ajuns inginer.

— Cum... o să fiu... și eu mămico...

— Și tare s-a mai grozăvit mămica lui cu asemenea fecior... Inginer!...

Și, frîntă, mămica visează cu ochii deschși. Ba nu, cu ochi mici de nesomn... Visează crîmpeie... Cu capul căzut în mîini, zîmbește ostenită... Săndel... inginer... mămică de inginer... portocale... îmbrățișări... inginer... 39 de grade... inginer... buze arse... 39 de grade... mămică de inginer... limonadă... de unde atîția bani... inginer... a fost odată... tare mi-e greu capul... plumb... un copil tare cuminte...

Din „KROKODIL” (U.R.S.S.)

— Nu-mi face de rîs pîrul meu alb, mamă!

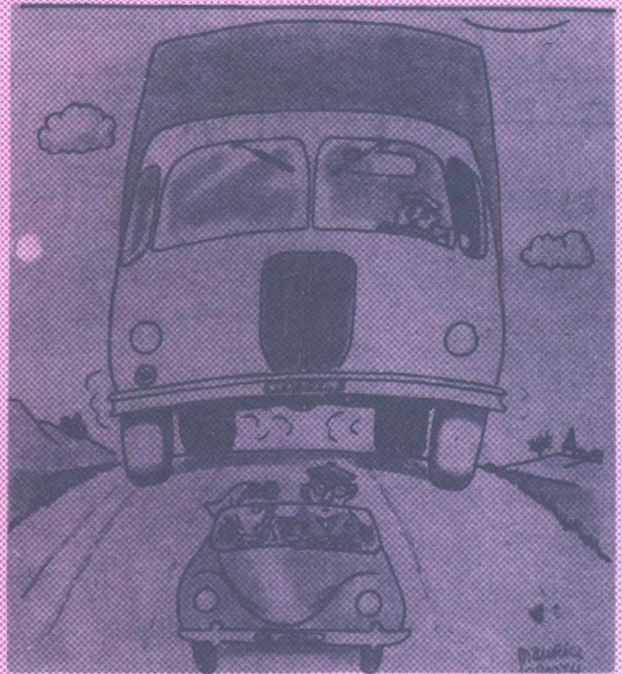
Din „JEZZ” (R.S.F. Iugoslavia)

— СЕЛЕН —

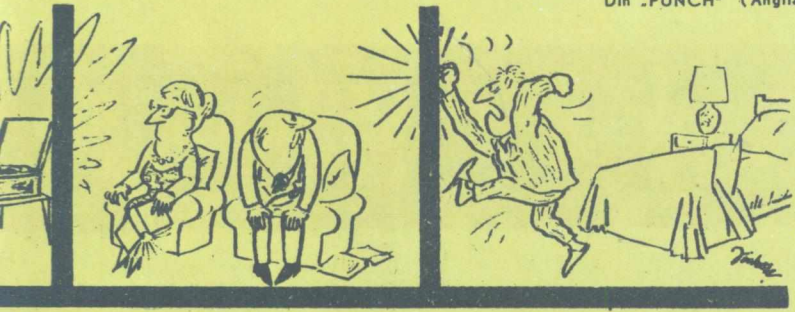
Există diferite salûturi...

Din „PARIS MATCH” (Franța)

— Apleacă-te, că vrea să ne depășească!

Din „PUNCH” (Anglia)

îmbrățișări... inginer... mămică de inginer...

După o săptămînă copilul s-a dat jos din pat și mămică a intrat în spital...

A fost odată o mămică... a fost odată o mămică... demult. Azi e mamă de inginer.

A fost odată o mămică tare cuminte...

A fost demult. Azi nu mai e cuminte. I s-a făcut chef să se îmbolnăvească. Auzi chef pe o bătrînă!...

Să se îmbolnăvească tocmai cînd inginerul trebuie să plece în concediu... Dar se pune ea pe picioare și fără el! Te joci cu generația vîrstnică?! E rezistentă!

A fost odată un copil...

Și bătrîna visează cu ochii împăienjeniți de fierbințeala celor 39 de grade...

A fost odată un copil...

— Cuminte? aude ea, ca prin vis, un glas...

În patul ei stingher, mama tresare. Cine a pus asemenea întrebare prostească? Cuminte, firește... doar n-o să-și strice băiatul concediul pentru o bătrînă care nici măcar sănătoasă nu e.

A fost odată un copil cuminte... bun... — Bun?

Of!... Iar vocea asta străină, îngrozitoare, care se bagă în chestiunile ei familiale... Copil bun, desigur! Nu i-a trimis prin poștă de la Sinaia o sută de lei?...

— Ca să-i plătești lui abonamentul la radio și televizor! Ție îți rămîn exact 25 lei...

Oh! Din nou aceeași voce înspăimîntătoare! Și fierbințeala nu mai trece...

A fost odată o mamă cuminte.

Tare cuminte. Nu cerea nimic de la fecior.

Azi nu mai e chiar atît de cuminte. E plină de pretenții... ba un medicament... ba

o lămîie... ba o portocală... Ce-i risipa asta? Ori lămîie, ori portocală... Lămîia face arsuri... portocala e prea dulce. Un pahar cu apă... ca pe vremuri... mamele se pot hrăni și cu apă, îi amintește feciorul... adevărat, puțini feciori recomandă mamei asemenea meniu; ce să-i faci? odorul ei este un original...

A fost odată o mamă...

Acum, ce-i drept, e puțin mai palidă, dar aceasta din cauza culorii albe a patului...

Visează... lămîie... inginer... limonadă... inginer... îmbrățișări... un copil tare cuminte... mamă de inginer... buze arse... limonadă... inginer... mamă de inginer...

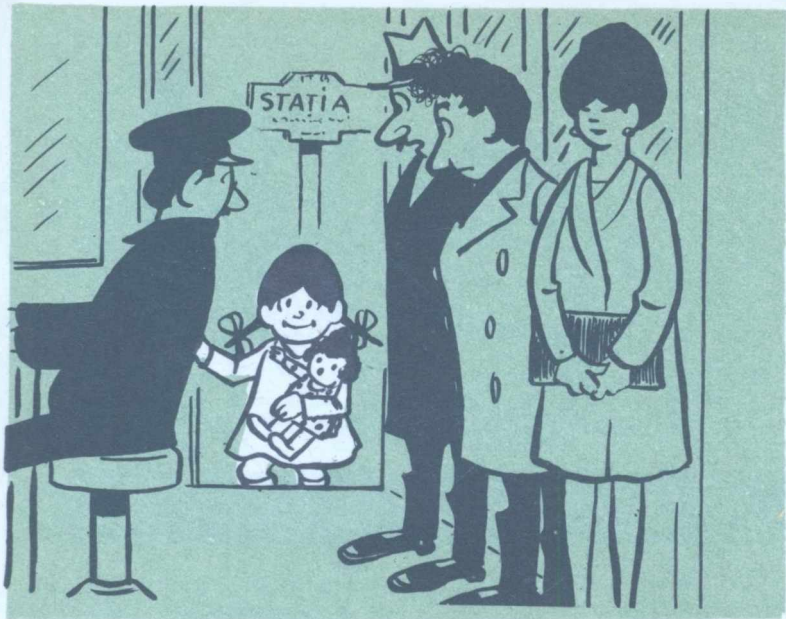
îmbrățișări... apă e mai hrănitoare... mamă de inginer... mamă de inginer... de inginer... de inginer... de inginer... mamă de ingi...

Nu visează. Aiurează.

.....

A fost odată o mamă...

COPIII CU MUSTĂȚI

— Urcarea prin spate!
— Chiar și pentru mame cu copii în brațe?!

TRAI STA CU N Ă Z B Î T I I

Uzinele „Armătura“ din București, fabrică niște grătare originale, și anume — conform etichetei lipite pe obiectul respectiv — „grătare de fript carne rotund“. Grătarele sînt bune, practice, ieftine și foarte căutate de gospodine. Totuși, ar fi bine dacă uzina furnizoare le-ar atașa și niscai instrucțiuni care să lămurească pe cumpărători cum se poate frige rotund o bucată de carne. Nu de alta, dar — pînă la apariția acestor grătare — toată lumea frigea carnea numai romboidal, paralel, rețiliniu sau, cel mult, în spiridă!

★

Patru autori de specialitate au făcut o descoperire senzațională, și anume o nouă localitate climaterică Soveja. Călăuzindu-se peșeme după vestitul cîntec popular „La calul bălan“, în care anonimul autor al cîntecului și-a găsit calul pierdut „tocma-n Focșani, priponit de-un leuștean“, cei patru specialiști — după îndelungate cercetări — au dibuit Soveja tot prin raionul Focșani, deși noi ne obișnuiserăm să o știm în raionul Panciu. Aflăm însă că e vorba de una și aceeași Soveja.

Numai că ei n-au priponit-o de-un leuștean ci... în paginile Manualului de Geografie a regiunii Galați.

Elevii școlilor din regiune așteaptă cu încredere de la cei patru dascăli autori ai manualului, și alte descoperiri; dar ceva mai științifice și — dacă se poate — mai puțin fantastice.

★

Volumul 1 (de la A la C) al Dicționarului Enciclopedic Român menționează la masivul muntos Ciomolungma, cum că este în

posesia celui mai înalt vîrf din lume situat la 8848 de metri, pe granița dintre China și Nepal.

Cu firească curiozitate, l-am căutat — în același volum — pe harta Asiei. Dar la locul indicat am descoperit un vîrf mai înalt decît „cel mai înalt vîrf din lume“ și anume... Ciomolungma, cu 8882 metri înălțime!

Fără îndoială că misterul nu poate fi lămurit decît de alpinistii Tensing și Hillary, care au ajuns pînă în vîrfurile respective, dar.. ei nu fac parte dintre redactorii dicționarului!!...

★

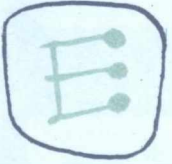
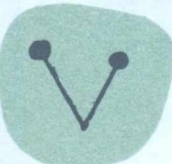
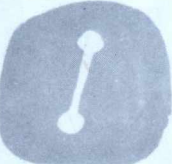
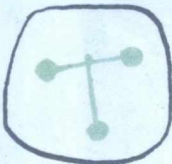
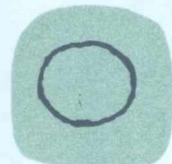
Direcția generală a Transporturilor auto (D.G.T.A.), tipărește bilete pentru cursele IRTA din toată țara, indicînd prețul și distanțele dintre diferitele localități între care circulă autobuzele. De exemplu, șoseaua Corabia-Turnu Măgurele — după indicația de pe bilete — se întinde pe o distanță variînd de la 41 km la 45 km, prețul unei curse fiind de 15 lei. Însă de la Turnu Măgurele la Corabia, aceeași șosea se desfășoară între 46 și 50 km, iar transportul costă 16 lei.

Deci cetățenii din Corabia, care călătoresc cu autobuzul la Turnu Măgurele, pot recita la înapoiere, liniștiți și cu deplină încredere, minunatele versuri ale bardului de la Mircești:

„Mai lung îmi pare drumul
Acum la-ntors acasă!...“

Singura dificultate o prezintă faptul că pot fi greu de convins că Vasile Alecsandri nu a fost niciodată funcționar la D.G.T.A.

C. PETCULESCU

Există cîte unul în orice meserie
Ce riscă inutilul cu nevinovăție:
Fixează cîte-un cablu prea scurt sau mult prea lung,
N-asează-apărătoare la roata unui strung,
Nepăsător cînd sue pe cîte-un stîlp nu pune
Mănușa pentru fire de-naltă tensiune,
Cușitele le strînge-n mașina de frezat
Cu cheie-obișnuită, deși s-a indicat
Doar cea de la micrometru... Nimic nu face-n fine
Să aperse la lucru pe alții și pe sine
Acesta este faptul... Luat de-a fir a păr
Găsești mobile multe acestui adevăr:
a) Graba:... X sosește tîrziu și-atunci, firește
Omite-apărătoarea fiindcă se grăbește.
b) Lenea... Y vine încet și lacticos...
S-asigure protecție? De ce? Cu ce folos?
De ce mă rog adică trei gesturi inutile
Răpite pe degeaba din norma unei zile?
c) Meciul! Meciul care cu zgomot și discuții
Și luni se prelungeste prin orice instituții
Și care îți desprinde atenția cerută
În clipa respectivă... d) cîte o dispută
Cu șeful care-ți face morală că nu pui
Apărătoarea-aceea și faci în ciuda lui;
e) Plictiseală... Iarăși să te ocupi de fleacuri!?
f) Tinerețea: iarăși ne dau „babacii“ leacuri
Și sfaturi de prudență ca la odrasle? h)
Trufia ce găsește în imprudenți sălaș:
— „Eu sînt îndeminalec, eu sînt atent, eu știu!“
(Cînd vede că nu știe adesea e tîrziu!)
i) Indolența: „Lasă!“... j) joaca... poate... k)
Ambiție: — Să facă și subsemnatul ca
Vecinul... l) Meteahna: „Un foi nu-i poloboc!
Eu merg... hic... drept... Trăiască protecția... Noroc!
m) Mai sînt încă multe... Dar nu-i atrăgător
Ca să pui în vers cadența greșelii tuturor
Ca să-i epuizeze întregul alfabet
Vă spun cu competență: n-ajunge un poet!
Că-n tot ce cauzează statistic imprudența
Sînt pitulați doi factori:
prostia,
indolența!

O. CONSTANTIN

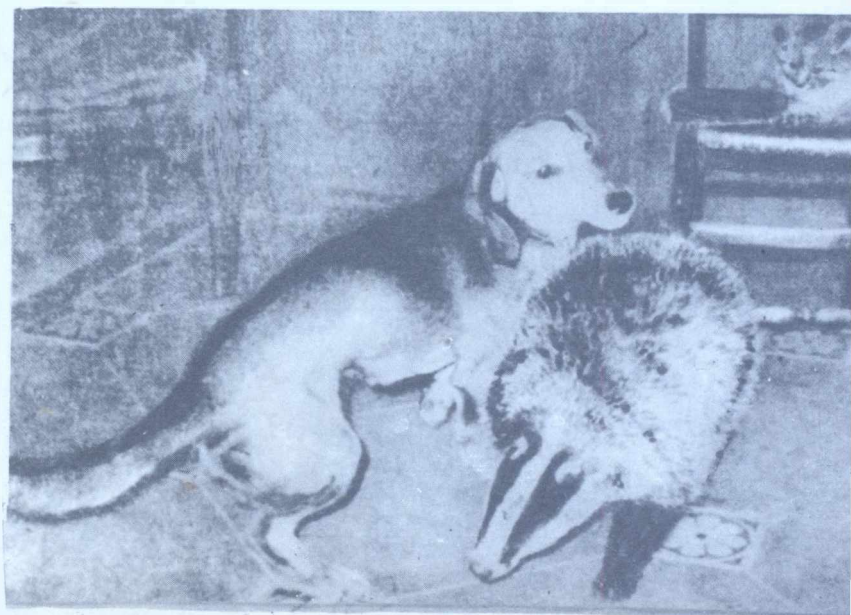
TELEOBIECTIVUL

BURSUCUL ÎNTRE OAMENI

Clișeul alăturat, reprodus din presa occidentală, reprezintă o scenă de salon. „Salonul“ aparține unui oarecare domn Descalles le Pelay din Verton (Franța). În acest „salon“, locuiesc, în afara domnului Descalles, un

cățel, o pisică și bursucul Margot. Proprietarul acestei menajerii susține că nu e nimic de mirare dacă bursucul se simte bine între oameni.

Nici nu ne miră asta. Ne miră că unii oameni se simt atît de bine printre bursuci...

CĂUTATE și GĂSITE

de VICTOR PIȚIGOI

LA DOCTOR

— Sînt îngrijorată de fiul meu, doctore. Face cozonaci de nisip în forme și se preface că-i mîncă.

— Asta e ceva normal la un copil...

— O fi, da-i foarte neplăcut și pentru mine și pentru nevastă-sa...

NU ALEGE

Tinăra pereche va locui la „ea“ acasă. Din timp, „ea“ sondează gusturile „lui“:

— Spune-mi, scumpule, îți plac papagalii?

— De ce nu? Eu, scumpo, nu aleg, mîncînc orice!

DILEMA

— Lui Georgică nu-i place rochia mea nouă.

— Poți s-o schimbi,

— M-a costat atîția bani! Mai bine îl schimb pe Georgică!

LA CONSULTAȚIE

Pacientul pare tare neliniștit și doctorul ține să-l calmeze.

— Ai să te faci bine — îi spune — și eu am avut boala asta și m-am vindecat.

— Da, dar pe dumneata te-a tratat alt doctor...

CÎNTĂREAȚA

— Aseară am fost la petrecerea Popeștilor. Două ceasuri întregi le-am cîntat la pian.

— Bine le-ai făcut! Nici eu nu pot să-i sufăr!

DIALOG

— Ai auzit? Cămila poate să muncească opt zile fără să bea deloc...

— Ce te miri? Și eu știu pe unul care poate să bea opt zile, fără să muncească deloc...

URECHILE

— Tată, elefantul își trage copii de urechi?

— Nu!

— Păcat! Niște urechi atît de mari să se piardă fără nici un folos!

DUPĂ EXCURSIE

— Cum ați călătorit?

— Excelent!

— Automobilul l-ați dus la garaj?

— Parțial...

COCOȘUL

În fața gospodăriei agricole s-a oprit un cetățean cu un cocoș în brațe.

— Ce stai?

— Citesc afișul: „Cumpărăm păsări de rasă, de ambele sexe“

— Și?

— Păcat: cocoșul meu nu-i de ambele sexe. N-are decît unul...

de A. POCH

Incredințîn du-vă a-
ceastă cerere am convin-
gerea că va ajunge aco.
Lo unde trebuie.

Scumpa noastră, copilă,
cum se simte? Dar tu
gimere cum o duci?

Pe la voi ce pe mai aude?

Urezi micului Ionel toate
cele bune, iar dumnea-
voastră să aveți bucurie
de el

Am auzit că aveți mo-
tocietă. V-a răpuit Mimi.
Mor de nerăbdare să vă
văd și eu.

Dacă aveți nevoie de mi-
ne scrieți-mi și vin îme.

crisori deschise

Fiul

SEMETEULUI

Avea palton, servietă și zîmbet de salariat plecat în concediu de odihnă prin O.N.T. Carpați. A intrat în birou spunînd că este Hanibal Popescu, trimis de către Consiliul agricol regional pentru a se informa cum merg reparațiile utilajelor agricole în S.M.T.-ul nostru.

— Iată o veste care mă bucură, i-am spus eu întristîndu-mă, intrucît stam prost cu reparațiile. Dar cum sînt descurcăreț, am încercat să-l duc cu vorba și l-am întreat, privindu-i paltonul:

— E de comandă, nu?

— Da.

— Să-l purtați cu plăcere!

— Mulțumesc, zice Hanibal. Dar nu mi-ați răspuns... Muncitorii au create condițiile pentru a desfășura din plin campania de reparații?

— Au, tovarășe Hanibal. Au lumină fluorescentă, trei mese pe zi și concedii de odihnă, conform Codului Muncii. O dată pe lună reuiniți tovarășești în S.M.T.-ul nostru.

— Tovarășe Oprea, îmi zice dînsul, să revenim la oile noastre.

— Oi nu ținem...

— Mă refer la utilaje. Le-ați reparat? Ce greutăți aveți?

— Să-ncep cu greutățile... Eu, tovarășe Hanibal, de mic copil am rămas orfan. Anii mei tineri n-au fost altceva decît un șir de greutăți... Unele mai mari, altele mai mici, în funcție de legea cererii și a ofertei determinată în bună parte de conjunctura economică existentă în perioada crizei din 1929... În problema asta am fost bine pregătit la seminarul recapitulativ.

— De ce-mi spuneți mie toate astea?

— Pentru că am o fire deschisă și visătoare. Visez să stabilim între noi o sudură sufletească de frați siamezi. Apropo, la meciul cu Real Madrid ați fost?

În clipa aceea ușa se deschise și maistrul Damian îmi strigă din prag:

— Tovarășe Oprea, tot n-ai adus electrozii?

— Tovarășe, vezi bine că sînt ocupat, spun eu. Vorbim mai tîrziu.

Și către Hanibal: În ceea ce privește reparațiile utilajelor, vă asigur că sînt terminate aproape în întregime...

— Vorbești de S.M.T.-ul vecin? auzii eu o voce. Că la noi nici jumătate din ceea ce spui nu-i adevărat.

Cel care vorbise era Stanciu, un muncitor de la secția montaj.

— Tovarășe Stanciu, îi spun mîeros, imediat ce termin cu tovarășul inspector, vin la dumneata în atelier să discutăm. După ieșirea lui Stanciu, zîmbesc lui Hanibal ca Dalida publicului, și-i spun:

— Inimoiși oameni, aici la noi. Vor materiale pentru reparațiile de după campania agricolă din toamna viitoare... Apropo, pe linie de revelion, cum v-ați distrat?

— Asta... în legătură cu ce? mă întrebă Hanibal.

— Cu Anul Nou... Păcat că n-aveți dumneavoastră timp suficient, că v-aș invita să vizitați atelierul: Să vedeți ce frumos arată tractoarele reparate. Parcă sînt noi, de semănători nici nu mai vorbesc. Grațioase ca niște căprioare. De-abia le ținem în friu să n-o ia razna pe cîmp. Ce să-i faci! Ca omul care a fost învățat să muncească o viață întreagă, așa și ele, nu se pot obișnui să stea inactice nici măcar o clipă. Mie

mi-a făcut mare plăcere că ați venit să ne vizitați. Cînd aveți timp, poftiți din nou. Vă arăt atelierul, sala de mese...

— Atelierele le-am vizitat, spuse Hanibal sec.

— Cînd? întreb eu înghițind idem.

— De cum am intrat în incinta S.M.T.-ului. Cîțiva muncitori mi-au relatat că, dumneata, ca șef al aprovizionării, nu le-ai procurat o serie întreagă de materiale. Din cauza asta nici jumătate din utilajele agricole nu-s reparate. Despre asta am scris în raport.

— Într-adevăr, mai sînt și lipsuri, spun eu. Dar numai în mod provizoriu. V-aș ruga ca în raport să menționați că pe lângă lipsuri am și calități care n-ar trebui trecute cu vederea. Vă rog să țineți seamă că șase ani consecutiv am fost fiu de responsabil cu cartea de imobil.

— Sînt lămurit. După părerea mea, ar trebui altcineva în locul dumitale.

— Tovarășe Hanibal, să fim logici. Purtați un nume istoric. E drept, am neglijat aprovizionarea cu materiale, dar vă rog să nu uitați că am copilărit sub acțiunea misticismului. Astăzi însă, alfabetizarea a făcut din mine un fiu al acestui semeteu.

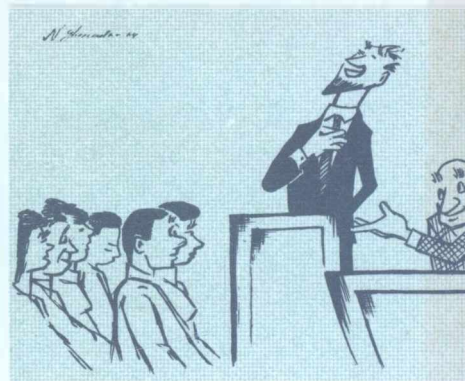
— Cum adică?

— Adică invers, spun eu încurcîndu-mă. Asta neapărat s-o menționați, că în definitiv, fiecare dintre noi are acces la microradiografie... Tovarășe Hanibal, cum, plecați?...

După plecarea lui Hanibal; mă duc glonț în atelier și strig:

— Va să zică, așa; ai? Umblați cu reclamații la forurile superioare? Acum nu mai sînt bun? Dar cînd am făcut recenzia la „Capra cu trei iezi“ v-a plăcut, nu? Lașilor! V-arăt eu vouă! Dacă directorul mă retrogradează din nou, s-a terminat!... Vă las baltă și mă retrag din echipa de popice a S.M.T.-ului! Și-mi iau înapoi și cotizația de la casa de ajutor reciproc!

VASILE RĂDULESCU

— Și acum, tovarășul Gigel Popescu va expune impresiile din deplasare. Rog femeile să părăsească sala.

Desen de N. GHENADIE

— Mișule, zise Ionel, auzi ce romanță frumoasă! A cui o fi?

— Aoleu, băiatule! Te faci de ris! E o romanță pe versuri de Eminescu!

Și se apropie amîndoi de clubul cooperativei „Unirea meșteșugarilor“ din Mizil de unde... izvoră romanța cu pricina.

Cînd să între, un bărbat îmbrăcat în costum negru și cu beteală la butonieră îi întrebă:

— Aveți invitație la nuntă?

— La nuntă? Păi aici e club! Nu?

— Este club, dar este și nuntă.

Conducerea cooperativei a încuviințat să se facă aici o nuntă ca-n povești.

— Frumoasă poveste! O să spunem celor de la cooperativă că, mă rog, noi nu avem nimic împotriva... cooperării, dar clubul să fie club, nu salon de...

— ...nuntă! Dar ce vă supărați voi așa? Mai bine... plecați și veniți mîine! Că o nuntă nu durează o veșnicie!

Și cei doi tineri au plecat. Dar n-au revenit a doua zi, ci după o săptămînă. Cînd să calce pragul clubului, un tînar îmbrăcat în pijama le tăie calea.

— Pe cine căutați?

— Am venit la club să jucăm șah. Sîntem cooperatori și aici e clubul cooperativilor...

— A fost! Aici e dormitorul T.R.C.-ului. Sfatul popular ne-a dat acest club ca să dormim în el. Nu vedeți că-i plin de paturi?

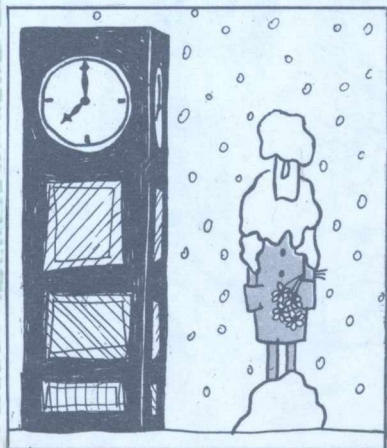
— Va să zică noi nu mai avem club! Mai zilele trecute a fost folosit pentru o nuntă, acum e dormitor, mîine-pomîine poate devine muzeu...

— Ce trebuie să vă supărați! Mergeți la un film! Parcă ce, numai la club se distrează omul?

— Bine, tovarășe, am plecat, dar să știți că povestea asta cu clubul îmi amintește — zise Mișu — de o sehiță a lui Brătescu Voinești în care era vorba tot de club — dar de fapt nu era club, erau țigări și le zicea „Intim-Club“ și pe care, pînă la urmă, cumpărătoarea le botezase... aflangiu! Tot așa și cu clubul nostru despre care, dacă a devenit și dormitor, nu se poate spune că nu-i... intim.

VALERIU FILIMON

PĂȚANIILE LUI PĂȚITU (3)

Desen de GROSU MIHAI

DIN AMINTIRILE UNUI EX-STEJAR

La început, eram un stejar falnic. Și, văzându-mă atât de mare, ceilalți copaci din pădure îmi spuneau „măria ta”. Dar într-o zi nu mi-au mai spus așa, ci „vai de el!” când au văzut cum fierăstrăul electric își înfige dinții în mine. Așa am lăsat în urma mea un ciot gros și niște rădăcini adânci. De acolo, m-au luat cu pompă într-o remorcă de auto-camion pentru: că șoferul pusese peste mine o pompă de umflat cauciucurile. Iar mai târziu m-am pomenit dus la fabrica „Mobila” din Iași, ca să intru în producție pe post de șifonier, masă, studio sau toaletă. Aici îmi place pentru că, la fel ca în pădure, stau tot între neamuri... botanice. Însă nu mi se mai dă atenția de altă dată. Au și dreptate, înainte eram mare și înalt, iar acum am ajuns o scîndură. De fapt nu una, ci o întreagă stivă.

Uneori, mi-e ciudă când văd cum ies din fabrică atâtea mobile noi. Și îmi vine să mă zgîrii, însă unei mobile nu-i stă bine sgîriată. Ce, te pui cu C.T.C.-ul? De aceea, în lipsă de altceva mai bun pînă îmi vine rîndul, trag și eu în jur cu ochiul care mi-a rămas după prelucrare, la o scîndură. Alte dați stam la taifas cu celelalte stive și încingeam o discuție. De la ele am aflat că garniturile de mobilă sînt formate din mai multe piese.

— De ce le spune piese? am întrebat eu.
— Pentru că muncitorii le fac adevărate opere de artă.
— Păi dacă-s piese, înseamnă că au și acte, nu?
— Desigur! Au acte de însoțire în comerț.

Din vorbă în vorbă, am mai aflat că la sectorul V al fabricii de mobilă există și o altă garnitură formată din trei piese.

— Studio, șifonier și toaletă? mi-am arătat eu cunoștințele în materie de timplărie.

— Nu! Constantin Babei, Mircea Gheorghiescu și Vasile Efimov sînt cele trei piese.

— Aha, or fi niște tipuri noi de mobilă!

— Nu sînt tipuri, ci tipi! m-a lămurit vecina, pe vremuri fostă un falnic cireș. Am înțeles că fusese un cireș amar după amărăciunea din glas.

Mai departe am aflat că cele trei piese erau de fapt tot alți muncitori din sectorul V. Și toți le

socoteau niște piese intrucît se dădeau în spectacol prin fabrică.

— Probabil, fac parte din brigada artistică de agitație.

— Da' de unde! Ce e drept, aceștia toți sînt artiști în muncă.

— Dacă își cunosc bine meseria, o arată și celorlalți.

— Se cunoaște că ești tînăr printre noi! Altfel n-ai fi făcut o asemenea afirmație... din topor.

— De ce?

— De spart lemne!... În sfîrșit, să te lămuresc tot eu. Acești trei muncitori, cînd le cer alții sfaturi, știi ce fac?

— Dacă știam, nu mai întrebam!

— Ei bine, cei trei, cînd le cere cineva să-l învețe, apăi îl învață să nu mai vină a doua oară la ei. Că dau niște sfaturi taman pe dos. Și pe urmă, se duc în spatele dulapurilor și se pornesc pe ris, făcînd glume pe seama păcălitolui.

— Deh, timplărie fără bancuri nu se poate!

— Bancurile de timplărie merg, dar nu cele de prost gust!

— Începi cu mahalagisme la adresa lor?

— M-am molipsit și eu de la ei, se vede treaba...

— Mă mir. Că de lemn se prinde doar voseaua și cleiul.

— De mine s-a prins, cum vezi, și obiceiul ăstor trei. Că numai ce-i vezi în spatele dulapurilor vorbind ba pe unul, ba pe altul.

— Înseamnă că-s megafoane. Numai alea vorbesc aici de muncitori.

— Megafoanele vorbesc de bine, pe cînd ei îi vorbesc de rău.

— Atunci sînt gazetă de perete satirică.

— Bine ar fi. Că gazeta spune adevărul, în timp ce Constantin Babei, Mircea Gheorghiescu și Vasile Efimov...

— Ei ce spun?

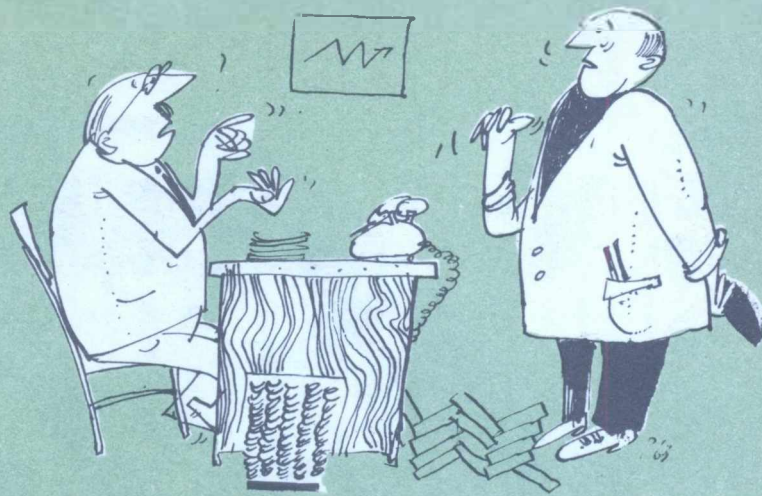
— Dragă, mie nu-mi plac mahalagisme!

— Dar ce îți place?

— Să-i critice cineva bine pe aceștia trei, ca ei să se dezvețe de asemenea năravuri!

Mi-a plăcut răspunsul stivei vecine de scînduri. Și privind-o mai atent, am înțeles de ce vorbește așa. În vîrf avea pus, de nu știu cine, un taburet. Deci era o stivă cu scaun la cap...

V. D. POPA

— La locul meu de muncă e o fereastră care nu se închide...
— Bine! și asta e motiv de transfer?
— Păi aveți dumneavoastră altul??

Desen de POMPILIU DUMITRESCU

Răboiul URZICĂ

Lemne de la Pitești

Întreprinderea forestieră Pitești îi furnizează întreprinderii „Combustibilul” din București, lemne de foc.

Dar îi trimite uneori și un soi de marfă pe care n-a comandat-o: lemne de „categoria D”, adică niște imenși butuci de cite 200—250 kilograme (... un sfert de tonă, bucata!) asemănători cu butucii pe care se taie carnea în măcelării. Poftim de fă foc cu asemenea lemnișoare!

Într-adevăr, nici nu și-ar putea imagina cineva că asemenea lemne ar putea să ardă pe foc.

Și totuși, șefii de la „Combustibilul” nu disperă. Sînt optimiști, întîmpinînd totdeauna aceste lemne cu inimoasa urare: arde-le-ar focul!

Pedagogie de 1 leu

Tovarășa Popescu Georgeta, învățătoare la școala medie din Vulcan, a experimentat — în clasa a II-a E — o metodă pedagogică originală: aplicînd elevelor și elevilor... amenzi.

Dacă a lipsit un elev într-o zi de la școală: amendă un leu.

Dacă și-a uitat o elevă batista acasă: amendă* un leu.

Dacă a venit un elev sau o elevă, cu unghiile netăiate: amendă un leu.

Etc. etc.

Bănește, învățătoarea era corectă: Nu-și însușea banii rezultați din acele „amenzi”. Îi ținea într-o pușculiță, la dispoziția școlii.

Pedagogic însă, metoda sa era... bună de amendat.

Această pedagogie... fiscală i-a și atras, pînă la urmă, originalele pedagoage, convenite sancțiune din partea forului competent.

Pe bună dreptate: pedagogia sa de un leu, nu făcea doi bani.

Gestionară cu lipsuri și plusuri

Milea Elena, gestionară la magazinul „Alimentara” din Doicești (raionul Tîrgoviște) este, cu clienții, echitabilă. Aplică principiul compensației.

De exemplu, a avut — la un moment dat — lipsuri. În compensație, are actualmente... plusuri.

Lipsurile le-a avut... la cîntar. (A și fost sancționată cu avertisment și amendată cu 200 de lei).

Și în compensație pentru vechile lipsuri avute la cîntar, se manifestă acum cu... plusuri de... nervi față de clienți.

Decît așa plusuri, mai bine... lipsă!

C. CRISTOBALD

(După sesizări primite de la tovarășii: Grosu Vasile, Vulcan, Grigoriu M. Ion, Vulcana-Pandele și T. Iosif, București.)

UN INTERVIU

— Urmare din pag. 12 —

R: Nu vă supărați, dar nu am găsit în activitatea soțului dumneavoastră asemenea realizări care să permită apariția unui interviu. Eu v-am pus tot felul de întrebări... dar... regret...

M (se ridică): Daa? Va să zică nu se poate! Asta-i culmea! Am mirosit eu că e ceva la mijloc! Cum spuneai că te numești?

R: Rădulescu!

M: Poftim! Exact ca pe contabilulșef! Alexandre, dacă ăsta nu-i

nepotul lui, să nu-mi spui mie Mioara! Haide dragă, că mai găsim noi un ziar! Pînă nu te fac celebru nu mă las! (ies amîndoi).

(B reintră tiptil și îi întinde o fotografie redactorului)

R: Ce-i cu asta?

B: Poza ei! Fără mine!

R: Și ce să fac cu ea?

B: Văd că scrie mereu în ziar despre uraganul Ginny, uraganul Flora, poate publicați ceva și cu uraganul Mioara, să aveți și poza!

SADI RUDEANU

URZICA

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane: Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27 44 601

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA ȘCINTEII” BUCUREȘTI

Revendicările țărilor producătoare de petrol față de marile trusturi au rămas pînă în prezent fără rezultat.

Desen de CIK DAMADIAN

Un șarpe ... greu de împlînzit!

urzica